

Az öregkor a jelen. Némi
bölcesség, sok szenvedés.
Ó, bárcsak végre kitéphetnénk
magunkat a jelen uralma,
a jelen terrorja alól,
és önfeledten átadhatnánk
a jövő anarchiájának, a
múlt istenkirályságának
magunkat. Jöjjön el a
a gyerekek uralma, de az
öregék császárságával
együtt. A hatalom dőltében
temesse maga alá a lázadást.
Az órákat tiltsák be!
Mi még? Miféle intézkedés
elengedhetetlen? A reggel
és az este helycseréje.
Az éjszaka részekre szabdalása,
a téli álom kötelezővé tétele.
És egy országalapítási
év mindenkinek a holdon.

RÉSZÉLŐK, RÉSZHALOTTAK

*„A képzelettel élve, legősibb jogommal,
életemben először halottakat idézek.”
(Wisława Szymborska)*

A képzelettel élve, legősibb jogommal,
életemben először elmúltakat idézek.
Nem halottakat, csak részhalottakat.
Vagy részélőket. Akik még
most is köztünk vannak – ha mi
egyáltalán élünk –, egy barátommal
szeretnék beszélni, de amilyen 20 éve
volt. Nem avval a karrierjébe
feledkezett családapával, aki ma.
Ma? A tudat filmszalagját állandóan
ebbe a vetítőbe fűzzük, pedig
amíg jobb módszer nem jut eszünkbe,
sok kérdésünkre biztos nem kapunk választ.

Lassan elérjük a jelenből megtudható
tudás határát. Itt-ott már át is léptük,
és a tudomány a fantázia tereit járja.

A képzelettel élve, legősibb jogommal,
életemben először nem létezőket idézek.
Óriás leszek, hogy elbírjak velük.
Munkába menet, reggelente megbámulom
a kórházépületet, ahol a gyerekeim
születtek. Aludtam ott én is hajnali
háromtól, feleségem mellé bújva
a szülőágyon. Mert megállt a...
megállt a... na, nem az idő, bár
szinte az, hanem a szülés. Csak
egy biztonsági lámpa, és kintről
a város fényei, pár vonatablak.

Ha találkozhatnék 5 éves fiammal,
3 éves lányommal, 5 éves önmagammal,
50 éves nagymamámmal.
Csak ennyi? Az idő? Mint mindenkinek?
Inkább a hely, az irány, a mód.

Nincs semmilyen jogom, csak kérem,
a most rabságából úgy engedjenek ki,
hogy bármikor visszatérhessek oda.
Hogy előttem megy a világ.
Ez nem a pusztulás lenne.
Hanem a történetek szétfutása
az idő minden irányába
(nem csak múlt, jövő), mintha
egy zsák nyúl ugrana ki cilinderemből,
és futna a jelen rókája, tekintetem elől
erdőbe, bokor alá, régmúltba,
meteoresőbe, földárnyékba,
jövőzugokba, galaktikus sétaterekre.
És én inkább lehunynám a szemem.